

ydre Kredse, hvor der maatte være Trang dertil.

Jeg vil slutte, som jeg begyndte, med at sige, at det er jo ikke noget lyst Billede, vi have ved den foreliggende Finanslov, men at det skulde være saa mørkt og trist, som det bliver fremstillet, tror jeg nu heller ikke. Der er jo et gammelt Ord, som siger, at det er ikke altid, det gaar saa galt, som Præsten prædiker, og naar den højtærede Finansminister maner os saa stærkt til Sparsommelighed, kan det være rigtigt, men det kunde ogsaa nok være, at de Billeder, han stiller op for os, se lidt mørkere ud, end de i Virkeligheden ere. Jeg tror ikke, at det ser saa sort ud, og den Overbevisning har den højtærede Finansminister ogsaa hjulpet til at bringe mig, for jeg er overbevist om, at hvis vi nu stod saa rent galt i det, at vi vare lige paa Fallittens Rand, vil det jo ikke være rigtigt, naar den højtærede Trafikminister kommer med Lovforslag til Masned Sundbroen, der skal koste saadant noget som mellem 8 og 9 Mill. Kr. Det er mange Penge i pengeknappe Tider. Men naar man tør vove at komme med Krav om saadanne Bevillinger, tror jeg heller ikke, at vi andre just behøve at se saa mørkt og trist paa Tingene.

Hermed skal jeg slutte og anbefale det foreliggende Finanslovforslag.

P. G. C. Jensen: Der er mange, der ville erindre, at der i 90'erne var en Folketingsmand, der var Fader til det bevingede Ord „den barberede Pudel“. Det var et Navn for Finanslovforslaget, saaledes som man indrettede det for at være saa ubehagelig som muligt mod de daværende Ministre, for at fjerne alt det, som var dem behageligt, og indsætte alt det, der var dem ubehageligt. Nu ere Rollerne ombyttede; nu er det Ministeriet, der er blevet Barberen, Pudelen er den samme, og Ministeriet har altsaa gjort et meget betydeligt Arbejde i den Retning at barbære Pudelen — ikke med det Resultat at faa Balance paa Finansloven, tværtimod, den møder jo op her med en Underbalance paa omtrent 20 Mill. Kr. Men desuagtet have Bestræbelserne været meget store, og de ere i Særdeleshed gaaede ud over Forsvarsbevillingerne. Nu havde man jo ganske vist ikke nogen særlig Grund til at vente, at Ministeriet skulde være en varm Ven af Forsvarslovene, det kunde man jo nok sige sig selv, at det ikke vilde være. Ministeriet kom jo ogsaa til Verden ved et Ulykkestilfælde, jeg kunde maaske

sige ved et Fejltrin; thi Ministeriet er nemlig et uægte Barn af Parlamentarismen; Flertallet nægter Paterniteten. Dermed er Ministeriets Stilling for saa vidt given, som det er et uægte Barn, som vi naturligvis behandle saa godt, som vi jo i det hele taget ere vante til her i Landet at behandle uægte Børn. Men saa ser man da det Særsyn, at efter at Lovgivningsmagten i en Række af Aar har anvendt sine bedste Kræfter paa at tilvejebringe tilfredsstillende Resultater med Hensyn til to vigtige Hovedopgaver, nemlig en god Omordning af Retsplejen og en god Indretning af Forsvaret, saa sætter man til at føre disse to store Sager ud i Livet et Ministerium, om hvilket man ved, at det er Modstander af begge Dele. Paa Retsreformen, som den kaldes, har man arbejdet her i Landet i to Menneskealder, paa Forsvaret er det vel i een Menneskealder, og saa kom det dertil, at man omsider blev færdig, og nu skulde disse Love føres ud i Livet. Jeg maa antage, at det maa have været en meget stærk Trang til at smage Magtens Sødme, som bevirkede, at de Herrer, til hvem Kaldelsen udgik, tog imod denne Kaldelse. Selve Kaldelsen skal jeg selvfølgelig ikke i mindste Maade kritisere, men der kunde vel have været nogen Grund til at antage, at de Herrer, til hvem Kaldelsen udgik, vilde have taget et af disse to Standpunkter, enten at sige: Vi betakke os, vi kunne ikke give os i Lag med Opgaver, som ligge os saa fjernt, som vi ingen Interesse have for, og som vi snarest have Interesse imod; eller de kunde have sagt: Vi bøje os naturligvis for de Resultater, som Lovgivningsmagten nu er kommen til, vi ville loyalt udføre, hvad der er bestemt af Lovgivningsmagten, trods det, at vi ikke have ønsket det saaledes. Det kunde man, mener jeg, have ventet og tænkt sig. Men i Stedet derfor stiller Sagen sig saaledes, at det nu viser sig, at Ministeriet er dannet med det bevidste Formaal at forhindre begge Dele, ganske vist med de svage Kræfter lagte i svage Hænder, men dog saaledes, at man vil prøve paa, om man ikke kan udføre den Opgave, som man har stillet sig: at forhindre begge Dele.

Med Hensyn til Loven om Retsplejen har man jo let Spil, thi der er selve Loven uheldigvis, det erkender jeg, indrettet paa den Maade, at dens Ikrafttræden er afhængig af andre Loves Iværksættelse, og da en Minister jo altid kan sige Nej, vil han altsaa ogsaa kunne sige Nej til de